

Zbiór Orzeczeń

OPINIA RZECZNIKA GENERALNEGO
JULIANE KOKOTT
z dnia 17 października 2019 r.¹

Sprawa C-766/18 P

Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi przeciwko

Urzędowi Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Odwołanie – Unijny znak towarowy – Znak wspólny – Oznaczenie geograficzne –
Charakter odróżniający – Postępowanie w sprawie sprzeciwu – Wniosek o rejestrację graficznego
znaku towarowego zawierającego słowo BBQLOUMI – Oddalenie sprzeciwu

I. Wprowadzenie

1. Od 2014 r. toczy się postępowanie w sprawie ustanowienia chronionej nazwy pochodzenia, poprzez którą zastrzeżono by na rzecz cypryjskich producentów używanie nazwy Halloumi na oznaczenie sera, ale do tej pory nie zostało ono zakończone przez Komisję². Jednocześnie Cypr i inne podmioty próbują zapobiegać używaniu nazwy Halloumi jako znaku towarowego przez określone przedsiębiorstwa³.

2. W niniejszej sprawie Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi (fundacja na rzecz ochrony tradycyjnego cypryjskiego sera o nazwie Halloumi, Cypr; zwana dalej „Fundacją”) zarejestrowała nazwę HALLOUMI jako unijny znak wspólny odnoszący się do sera. Obecnie, powołując się na ten znak towarowy, usiłuje przeszkodzić bułgarskiemu przedsiębiorstwu w uzyskaniu, również dla sera, graficznego znaku towarowego zawierającego słowo BBQLOUMI. Według informacji udzielonych przez Fundację przed Urzędem Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (zwanym dalej „EUIPO”) oraz przed Sądem toczą się kolejne postępowania oparte na wspomnianym znaku wspólnym, przy czym Trybunał Sprawiedliwości rozstrzygnął już prawomocnie pierwszą sprawę na niekorzyść Fundacji⁴.

1 Język oryginału: niemiecki.

2 Publikacja wniosku o rejestrację zgodnie z art. 50 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2015, C 246, s. 9). Zobacz również <http://ec.europa.eu/agriculture/quality/door/publishedName.html?denominationId=12050>, a także komunikat prasowy Komisji IP/15/5448 z dnia 28 lipca 2015 r., „Szczególny rodzaj cypryjskiego sera »Χαλλουμι« (Halloumi) / »Hellim« ma otrzymać status chronionej nazwy pochodzenia” (http://europa.eu/rapid/press-release_IP-15-5448_en.htm).

3 Zobacz na przykład wyroki Sądu: z dnia 13 czerwca 2012 r., Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias/OHIM – Garmo (HELLIM) (T-534/10, EU:T:2012:292); z dnia 7 października 2015 r., Cypr/OHIM (ΧΑΛΛΟΥΜΙ i HALLOUMI) (T-292/14 i T-293/14, EU:T:2015:752); z dnia 13 lipca 2018 r., Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Pallas Halloumi) (T-825/16, EU:T:2018:482); a także Cypr/EUIPO – POA (COWBOYS HALLOUMI) (T-847/16, niepublikowany, EU:T:2018:481); z dnia 25 września 2018 r., Cypr/EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI) (T-384/17, niepublikowany, EU:T:2018:593); z dnia 23 listopada 2018 r., Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Papouis Halloumi) (T-703/17, niepublikowany, EU:T:2018:835).

4 Postanowienie z dnia 21 marca 2013 r., Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias/OHIM (C-393/12 P, niepublikowane, EU:C:2013:207).

3. Dotychczasowe starania Fundacji podejmowane w niniejszym postępowaniu kończyły się niepowodzeniem, ponieważ EUIPO i Sąd wychodzą z założenia, że nazwa HALLOUMI ma jedynie słabo odróżniający charakter, ponieważ opisuje wskazany ser. W związku z tym ich zdaniem w kontekście używania nazwy BBQLOUMI, pomimo pewnego podobieństwa, nie należy się obawiać, że właściwy krąg odbiorców skojarzy ją z producentami zrzeszonymi w ramach Fundacji.

4. Fundacja uważa jednak, że znak wspólny powinien być objęty wzmocnioną ochroną, której Sąd nie uwzględnił w wystarczającym stopniu.

II. Ramy prawne

5. Motyw ósmy rozporządzenia w sprawie znaków towarowych⁵ dotyczy funkcji wskazania pochodzenia:

„Ochrona udzielana zarejestrowanemu znakowi towarowemu, która w szczególności ma mu zapewnić funkcję wskazania pochodzenia, powinna być całkowita w przypadku identyczności między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Ochrona powinna mieć zastosowanie również do przypadków podobieństwa między znakiem i oznaczeniem oraz towarami lub usługami. Pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd. Prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy od wielu czynników, w szczególności rozpoznawalności znaku towarowego na rynku, mogącego powstać skojarzenia ze znakiem używanym lub zarejestrowanym, stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem, między określonymi towarami lub usługami, powinno stanowić szczególny warunek dla takiej ochrony”.

6. Artykuł 4 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych określa zasadnicze wymogi dotyczące znaku towarowego:

„Wspólnotowy znak towarowy może składać się z jakiegokolwiek oznaczenia, które można przedstawić w formie graficznej, w szczególności z wyrazów, łącznie z nazwiskami, rysunków, liter, cyfr, kształtu towarów lub ich opakowań, pod warunkiem że oznaczenia takie umożliwiają odróżnianie towarów lub usług jednego przedsiębiorstwa od towarów lub usług innych przedsiębiorstw”.

7. Artykuł 7 ust. 1 lit. c) i d) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych zakazuje rejestracji znaków opisowych:

„Nie są rejestrowane:

- a) [...]
- b) znaki towarowe, które pozbawione są jakiegokolwiek odróżniającego charakteru;
- c) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania rodzaju, jakości, ilości, przeznaczenia, wartości, pochodzenia geograficznego lub czasu produkcji towaru lub świadczenia usługi, lub innych właściwości towarów lub usług;
- d) znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek, które weszły do języka potocznego lub są zwyczajowo używane w uczciwych i utrwalonych praktykach handlowych;

⁵ Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 2009, L 78, s. 1), zmienione załącznikiem III pkt 2.I. do aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Chorwacji oraz dostosowań w Traktacie o Unii Europejskiej, Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i Traktacie ustanawiającym Europejską Wspólnotę Energii Atomowej (Dz.U. 2012, L 112, s. 41), obecnie zastąpione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).

e) [...]”.

8. Podstawa sprzeciwu oparta na prawdopodobieństwie wprowadzenia w błąd wynika z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, który dotyczy względnych podstaw odmowy rejestracji:

„1) W wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli:

a) [...]

b) z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd opinii publicznej [odbiorców] na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony; prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd obejmuje również prawdopodobieństwo skojarzenia z wcześniejszym znakiem towarowym”.

9. Artykuł 65 ust. 3 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych określa kompetencje sądów Unii w odniesieniu do skarg opartych na tym rozporządzeniu:

„Trybunał Sprawiedliwości ma właściwość w sprawie stwierdzenia nieważności lub zmiany zaskarżanej decyzji”.

10. Artykuł 66 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych zezwala na zgłaszanie znaków wspólnych:

„1 Wspólnotowy znak wspólny jest wspólnotowym znakiem towarowym, który określony jako taki w momencie zgłoszenia pozwala odróżniać towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. Organizacje wytwórców, producentów, usługodawców lub handlowców, które na mocy regulujących je ustawodawstw posiadają zdolność w swoim własnym imieniu do nabywania praw i obowiązków wszelkiego rodzaju, zawierania umów lub dokonywania innych czynności prawnych oraz pozywania i bycia pozywanym, jak również osoby prawne regulowane prawem publicznym mogą zgłaszać wspólnotowe znaki wspólne.

2 W drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług, mogą być wspólnotowymi znakami wspólnymi w rozumieniu ust. 1. Wspólny znak nie uprawnia właściciela do zakazywania osobom trzecim używania w obrocie takich znaków lub oznaczeń, pod warunkiem że używają ich zgodnie z uczciwymi praktykami w przemyśle i handlu; w szczególności taki znak nie może być powołany wobec strony trzeciej, która jest uprawniona do używania nazwy geograficznej.

3 Przepisy niniejszego rozporządzenia stosuje się do wspólnotowych znaków wspólnych, jeżeli art. 67–74 nie stanowią inaczej”.

11. Artykuł 67 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych przewiduje wydanie regulaminu używania znaku:

„1 Zgłaszający wspólnotowy znak wspólny przedstawia regulamin używania znaku w wyznaczonym terminie.

2 Regulamin używania wskazuje osoby upoważnione do używania znaku, warunki członkostwa w organizacji i, jeżeli takie istnieją, warunki używania znaku, włącznie z sankcjami. Regulamin używania znaku określonego w art. 66 ust. 2 umożliwi wszystkim osobom, których towary lub usługi pochodzą z danego obszaru geograficznego, uzyskanie członkostwa w organizacji, która jest właścicielem znaku”.

III. Dotychczasowy przebieg postępowania

12. W dniu 9 lipca 2014 r. M.J. Dairies EOOD wystąpiła do EUIPO o rejestrację przedstawionego poniżej kolorowego graficznego znaku towarowego⁶:

13. Towary i usługi, dla których wniesiono o rejestrację, należą do klas 29, 30 i 43 w rozumieniu Porozumienia nicejskiego dotyczącego międzynarodowej klasyfikacji towarów i usług dla celów rejestracji znaków z dnia 15 czerwca 1957 r., ze zmianami, i obejmują określone produkty spożywcze, w tym sery, oraz określone usługi zaopatrzenia w żywność i napoje.

14. Fundacja jest właścicielem wspólnego słownego znaku towarowego HALLOUMI, który EUIPO zarejestrował w dniu 14 lipca 2000 r. pod numerem 1082965 dla towarów z klasy 29 z opisem „ser”⁷. W dniu 12 listopada 2014 r. wniosła ona sprzeciw wobec wspomnianego powyżej zgłoszenia, powołując się przede wszystkim na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w rozumieniu art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych.

15. Wydział Sprzeciwów oddalił sprzeciw, a odwołanie wniesione od tej decyzji również nie zostało uwzględnione. Na mocy zaskarżonego wyroku z dnia 25 września 2018 r., Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI) (T-328/17, niepublikowany, EU:T:2018:594), w końcu również Sąd oddalił skargę na decyzję Izby Odwoławczej.

⁶ Wydaje się, że fotografia portu została wykonana w porcie Naoussa na greckiej wyspie Paros (<https://www.gtp.gr/locpage.asp?id=12121&lng=1>), a dokładniej w kierunku wschodnim przy współrzędnych 37,124862° szerokości geograficznej północnej i 25,237685° długości geograficznej wschodniej.

⁷ Z bazy danych EUIPO, <https://euiipo.europa.eu/eSearch/#details/trademarks/001082965>, wynika, że przed urzędem toczą się postępowania w sprawie unieważnienia prawa do znaku. Można tam jednak również znaleźć informacje o wcześniejszym postępowaniu w sprawie unieważnienia, które, jak się wydaje, zakończyło się niepowodzeniem.

16. Rozstrzygnięcia te opierają się zasadniczo na założeniu, że znak towarowy HALLOUMI odpowiada oznaczeniu znanego cypryjskiego sera, w związku z czym posiada jedynie słabo odróżniający charakter. Ze względu na różnice w porównaniu ze zgłoszonym znakiem towarowym poszczególne instancje EUIPO oraz Sąd nie stwierdziły zatem prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

17. Teraz Trybunał Sprawiedliwości ma rozpoznać środek odwoławczy wniesiony przez Fundację w dniu 5 grudnia 2018 r.

18. Fundacja wnosi o:

- 1) stwierdzenie dopuszczalności odwołania od wyroku Sądu w sprawie Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO, (T-328/17, EU:T:2018:594) oraz uwzględnienie żądania uchylecia tego wyroku;
- 2) obciążenie EUIPO i M.J. Dairies EOOD kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez Fundację.

19. EUIPO i M.J. Dairies EOOD wnoszą o:

- 1) oddalenie odwołania oraz
- 2) obciążenie Fundacji kosztami postępowania.

20. Strony przedstawiły swoje uwagi na piśmie oraz ustnie podczas rozprawy, która odbyła się w dniu 12 września 2019 r.

IV. Ocena

21. Fundacja opiera swoje odwołanie na czterech zarzutach, które są ze sobą częściowo powiązane. Dwa pierwsze zarzuty odwołania dotyczą kwestii tego, czy znakom wspólnym należy przypisać szczególnie charakter odróżniający (zob. w tym zakresie śródtytuł B). W ramach trzeciego zarzutu odwołania Fundacja podnosi, że oceniając prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku obu znaków towarowych, Sąd zastosował niewłaściwe kryterium (zob. w tym zakresie śródtytuł A). Natomiast w ramach czwartego zarzutu odwołania Fundacja wyraża krytykę wobec tego, że Sąd stwierdził co prawda błędy popełnione przez Izbę Odwoławczą przy ocenie znaku towarowego, ale mimo to nie przekazał jej ponownie sprawy (zob. w tym zakresie śródtytuł C).

A. Kryterium oceny zastosowane przez Sąd

22. Trybunał mógłby ograniczyć się do rozstrzygnięcia w przedmiocie trzeciego zarzutu odwołania, ponieważ pierwotnie w wersji angielskiej, czyli w języku postępowania, pkt 71 zaskarżonego wyroku naruszał prawo.

23. Sąd stwierdził tam, że nie może występować prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd właściwego kręgu odbiorców, mimo że towary objęte omawianym znakiem towarowym – z wyłączeniem usług objętych zgłoszonym znakiem towarowym – są w części identyczne, a w części w pewnym stopniu podobne. Uznaje bowiem, że istnienie wizualnego, fonetycznego i konceptualnego podobieństwa do wcześniejszego opisowego znaku towarowego mającego słabo odróżniający charakter

nie jest wystarczające, aby uzasadnić domniemanie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd⁸.

24. Stwierdzenie to jest już samo w sobie niezrozumiałe, ponieważ w przypadku badania prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd nie chodzi o jego domniemanie. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem istnienie prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd odbiorców należy oceniać całościowo, z uwzględnieniem wszystkich istotnych okoliczności danego przypadku⁹. Należy zatem *rozstrzygnąć*, czy prawdopodobieństwo istnieje konkretnie.

25. Trybunał orzekł już ponadto, iż należy przyjąć, że zarejestrowany opisowy znak towarowy posiada pewien stopień charakteru odróżniającego, a tym samym w przypadku takiego znaku i późniejszego znaku towarowego może istnieć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd¹⁰. Poza tym Sąd dopuszcza też w pkt 49 zaskarżonego wyroku teoretyczną możliwość istnienia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku obu znaków towarowych.

26. Zgodnie z pierwotną angielską wersją pkt 71 zaskarżonego wyroku Sąd nie ocenił jednak konkretnie, czy istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, lecz przyjął zasadę, zgodnie z którą istnienie wizualnego, fonetycznego i koncepcyjnego podobieństwa nie jest w przypadku wcześniejszego opisowego znaku towarowego o słabo odróżniającym charakterze wystarczające dla stwierdzenia prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd.

27. W związku z tym pierwotne brzmienie pkt 71 zaskarżonego wyroku w języku postępowania narusza prawo, co zasadniczo musi prowadzić do uchylenia tego wyroku. Co więcej, ponieważ Trybunał nie może samodzielnie dokonać brakującej oceny istotnych aspektów, której powinien być dokonać Sąd, sprawę należałoby przekazać Sądowi do ponownego rozpoznania.

28. Jak zauważa również EUIPO, Sąd w rzeczywistości wydał jednak zaskarżony wyrok na podstawie wersji w języku francuskim – wewnętrznym języku roboczym Trybunału. W pkt 71 tej wersji Sąd stwierdza w szczególności, że elementy występujące w niniejszej sprawie nie są wystarczające, aby stwierdzić na ich podstawie prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. W konsekwencji Sąd w rzeczywistości ocenił konkretny przypadek, a błędne jest jedynie tłumaczenie wyroku na język postępowania.

29. EUIPO i M.I. Dairies proponują, co prawda, aby w świetle całościowego kontekstu interpretować wersję angielską pkt 71 zaskarżonego wyroku tak jak wersję francuską, ale uważam to w każdym razie w odniesieniu do oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd za wykluczone. Z pewnością w przypadku wątpliwości co do wyводу Trybunału w określonych wersjach językowych jego wyroków warto zapoznać się z wersją francuską, ale przepisy dotyczące języka postępowania prowadziłyby ad absurdum, gdyby jednoznaczne stwierdzenia w tym języku można było zmieniać, w pewnym sensie *contra iudicium*¹¹, w drodze samej wykładni w świetle wersji francuskiej. Takich zmian należy raczej dokonywać w drodze sprostowania zgodnie z art. 164 regulaminu postępowania przed Sądem.

8 Tekst ten brzmiał: „Despite the fact that, with the exception of the services covered by the mark applied for, the goods covered by the marks at issue are in part identical and in part similar to some degree, there cannot be any likelihood of confusion on the part of the relevant public since the existence of a visual, phonetic and conceptual similarity is not, in the case of an earlier descriptive mark with low distinctive character, sufficient to give rise to a presumption of a likelihood of confusion [...]”.

9 Wyroki: z dnia 11 listopada 1997 r., SABEL (C-251/95, EU:C:1997:528, pkt 22); z dnia 23 marca 2006 r., Mühlens/OHIM (C-206/04 P, EU:C:2006:194, pkt 18); z dnia 4 lipca 2019 r., FTI Tourism/EUIPO (C-99/18 P, EU:C:2019:565, pkt 13); a także postanowienie z dnia 21 marca 2013 r., Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias/OHIM (C-393/12 P, niepublikowane, EU:C:2013:207, pkt 32).

10 Wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., BSH/EUIPO (C-43/15 P, EU:C:2016:837, pkt 67, 68, 71).

11 Zobacz w przedmiocie wykładni *contra legem* wyroki: z dnia 16 czerwca 2005 r., Pupino (C-105/03, EU:C:2005:386, pkt 47); z dnia 15 kwietnia 2008 r., Impact (C-268/06, EU:C:2008:223, pkt 100, 103); z dnia 24 czerwca 2019 r., Popławski (C-573/17, EU:C:2019:530, pkt 76).

30. Wbrew stanowisku Fundacji sprostowaniu tego błędu tłumaczeniowego nie stoi w każdym razie na przeszkodzie termin dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku, o którym mowa w art. 164 § 2 regulaminu postępowania przed Sądem. M.J. Dairies słusznie podkreśla bowiem, że termin ten odnosi się wyłącznie do wniosków o sprostowanie składanych przez strony, natomiast nie do sprostowania z urzędu¹².

31. Sprostowanie na podstawie art. 164 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem jest możliwe w przypadku błędów pisarskich i rachunkowych lub oczywistych omyłek. Obejmuje to błędy w tłumaczeniu, rozumiane jako oczywiste omyłki¹³.

32. Ważniejszy jest jednak zarzut, zgodnie z którym Sąd poprzez dokonanie sprostowania przynajmniej w części pozbawia odwołanie podstawy. Z drugiej strony uchylenie zaskarżonego wyroku ze względu na oczywisty błąd w tłumaczeniu, jeżeli Sąd już go sprostował, wydłużyłoby jedynie postępowanie i powodowało dodatkowe koszty. Po ponownym przekazaniu sprawy Sąd ostatecznie znów oddaliłby bowiem skargę z takim samym uzasadnieniem – jedynie tym razem we właściwym tłumaczeniu.

33. W ramach uzupełnienia należy zauważyć, że sprostowanie nie może wpływać na ochronę prawną stron. W związku z tym wraz z dokonaniem sprostowania co do zasady powinien rozpoczynać bieg nowy termin na wniesienie odwołania od sprostowanych – jednak właśnie tylko sprostowanych – części wyroku. Alternatywnie Trybunał mógłby przyznać stronom w niniejszym postępowaniu termin na zmianę żądań i argumentacji.

34. Ponieważ postanowieniem z dnia 17 września 2019 r., Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi/EUIPO – M.J. Dairies (BBQLOUMI) (T-328/17, niepublikowanym, EU:T:2019:662) Sąd sprostował ten błąd w tłumaczeniu, trzeci zarzut odwołania w jego obecnym kształcie stał się bezprzedmiotowy.

35. Z tego względu ustosunkuję się do pozostałych zarzutów odwołania.

B. W przedmiocie charakteru odróżniającego znaków wspólnych

36. W ramach pierwszych dwóch zarzutów odwołania Fundacja kwestionuje przede wszystkim pkt 41 zaskarżonego wyroku, a ponadto także pkt 71 tego wyroku, ale w rzeczywistości żąda, aby rozporządzenie w sprawie znaków towarowych, a w szczególności zasady dotyczące prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd stosować do znaków wspólnych w inny sposób, niż stosuje się je do indywidualnych znaków towarowych. Żądanie Fundacji składa się przy tym z trzech poziomów argumentacji. *Po pierwsze*, Fundacja twierdzi, iż Sąd wymaga od niej udowodnienia, że zarejestrowany przez nią znak wspólny ma charakter odróżniający. *Po drugie*, stoi ona na stanowisku, że zarejestrowanemu znakowi wspólnemu koniecznie należy przypisać wzmocniony charakter odróżniający, nawet jeśli jest to znak opisowy. *Po trzecie*, podnosi, że w każdym razie nie można oceniać na podstawie kryteriów ogólnych charakteru odróżniającego geograficznych znaków wspólnych w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, tzn. znaków wspólnych zawierających znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług.

37. Argumenty te należy jednak najpierw umieścić w kontekście podstawy odmowy rejestracji ze względu na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd, na którą Fundacja się powołuje.

¹² Podobnie postanowienie z dnia 17 marca 2006 r., Komisja/Grecja (C-417/02, EU:C:2006:189).

¹³ Podobnie postanowienie z dnia 17 marca 2006 r., Komisja/Grecja (C-417/02, EU:C:2006:189).

1. W przedmiocie podstawy odmowy rejestracji ze względu na prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd

38. Argumenty Fundacji odnoszą się do utrzymywanego przez nią prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd w przypadku jej znaku towarowego i spornego znaku towarowego.

39. Artykuł 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, który – wobec braku odmiennego przepisu określonego w art. 67–74 tego rozporządzenia – ma zastosowanie do znaków wspólnych na mocy art. 66 ust. 3 tego rozporządzenia, stanowi, że w wyniku sprzeciwu właściciela wcześniejszego znaku towarowego zgłoszonego znaku towarowego nie rejestruje się, jeżeli z powodu identyczności lub podobieństwa do wcześniejszego znaku towarowego, identyczności lub podobieństwa towarów lub usług istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd odbiorców na terytorium, na którym wcześniejszy znak towarowy jest chroniony¹⁴.

40. Do celów stosowania art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd wymaga jednoczesnego istnienia identyczności lub podobieństwa między zgłoszonym a wcześniejszym znakiem towarowym oraz identyczności lub podobieństwa między towarami lub usługami, dla których dokonuje się zgłoszenia, a tymi, dla których został zarejestrowany wcześniejszy znak towarowy; powyższe przesłanki mają przy tym charakter kumulatywny¹⁵.

41. Całościowa ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd zakłada pewną współzależność branych pod uwagę czynników, w szczególności między podobieństwem znaków towarowych a podobieństwem oznaczonych towarów lub usług. W ten sposób niski stopień podobieństwa oznaczonych towarów lub usług może być kompensowany wysokim stopniem podobieństwa znaków towarowych i odwrotnie. Współzależność pomiędzy tymi czynnikami została bowiem wyrażona w motywie ósmym rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, zgodnie z którym pojęcie podobieństwa należy interpretować w odniesieniu do prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd, którego ocena zależy z kolei w szczególności od rozpoznawalności znaku towarowego na rynku i stopnia podobieństwa między znakiem towarowym i oznaczeniem oraz między określonymi towarami lub usługami¹⁶.

42. Ponadto zgodnie z orzecznictwem dotyczącym indywidualnych znaków towarowych im bardziej odróżniający jest wcześniejszy znak towarowy, tym większe jest prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd¹⁷. A zatem znaki towarowe, które mają charakter wysoce odróżniający – samoistny lub wynikający z ich znajomości na rynku – cieszą się większą ochroną niż te, których charakter jest słabo odróżniający¹⁸. To, w jakim zakresie powyższe wywody można odnieść również do geograficznych znaków wspólnych, zostanie jednak przeanalizowane w dalszej części opinii (zobacz w tej kwestii śródtytuł 4).

43. Pojęcie charakteru odróżniającego oznacza w kontekście indywidualnych znaków towarowych, że znak towarowy pozwala na identyfikację towaru lub usługi, dla których stanowi oznaczenie, jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa i w efekcie na odróżnienie takiego towaru od towaru pochodzącego z innych przedsiębiorstw¹⁹.

14 Wyrok z dnia 20 września 2017 r., *The Tea Board/EUIPO* (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 46).

15 Wyroki: z dnia 23 stycznia 2014 r., *OHIM/riha WeserGold Getränke* (C-558/12 P, EU:C:2014:22, pkt 41); z dnia 20 września 2017 r., *The Tea Board/EUIPO* (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 47 i przytoczone tam orzecznictwo).

16 Wyrok z dnia 29 września 1998 r., *Canon* (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 17).

17 Wyroki: z dnia 11 listopada 1997 r., *SABEL* (C-251/95, EU:C:1997:528, pkt 24); z dnia 29 września 1998 r., *Canon* (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 18); z dnia 8 listopada 2016 r., *BSH/EUIPO* (C-43/15 P, EU:C:2016:837, pkt 62).

18 Wyrok z dnia 29 września 1998 r., *Canon* (C-39/97, EU:C:1998:442, pkt 18).

19 Wyroki: z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 49); z dnia 22 czerwca 1999 r., *Lloyd Schuhfabrik Meyer* (C-342/97, EU:C:1999:323, pkt 22); z dnia 8 kwietnia 2003 r., *Linde i in.* (od C-53/01 do C-55/01, EU:C:2003:206, pkt 40).

44. Zgodnie z art. 66 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych znak wspólny ma natomiast pozwalać odróżnić towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw. Podstawową funkcją takiego znaku wspólnego jest zatem zagwarantowanie wspólnego pochodzenia handlowego towarów i usług²⁰.

2. W przedmiocie ciężaru dowodu na okoliczność charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku wspólnego

45. Fundacja poddaje krytyce w szczególności pkt 41 zaskarżonego wyroku. Zgodnie z tym punktem to do właściciela znaku wspólnego należy wykazanie, w jakim stopniu ma on charakter odróżniający, ponieważ zamierza on oprzeć się na tym znaku w postępowaniu w sprawie sprzeciwu.

46. Najwyraźniej Fundacja częściowo rozumie Sąd w ten sposób, że wykazania wymaga już samo istnienie charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku wspólnego.

47. Stwierdzenie Sądu rzeczywiście budzi w tym zakresie wątpliwości, ponieważ ani przywołany bezpośrednio przez Sąd na poparcie wyroku w sprawie Tulliallan Burlington/EUIPO²¹, ani wyrok w sprawie Anheuser-Busch/Budějovický Budvar²², do którego Sąd odnosi się pośrednio, nie wspominają o ciężarze dowodu na okoliczność charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku wspólnego.

48. Właściwy jest natomiast, również przywołany przez Sąd, art. 76 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, ponieważ zgodnie z jego ust. 1 zdanie drugie w postępowaniu odnoszącym się do względnych podstaw odmowy rejestracji Urząd ogranicza się w badaniu do stanu faktycznego, dowodów i argumentów przedstawionych przez strony oraz poszukiwanego zadośćuczynienia. Przepis ten nie wymaga jednak szczególnego wykazania charakteru odróżniającego zarejestrowanych znaków wspólnych, podobnie jak oba wspomniane wyroki.

49. Więcej wyjaśnia wyrok w sprawie Formula One Licensing/OHIM, który – zgodnie z żądaniem Fundacji zawartym w skardze²³ – Sąd zastosował „w drodze analogii”²⁴. Wyrok ten rozumiem w ten sposób, że zarejestrowanemu znakowi towarowemu, jeżeli nie został unieważniony, koniecznie należy przypisać minimum charakteru odróżniającego²⁵. Nie można żądać, aby wykazano tę okoliczność w szczególny sposób.

50. To samo wynika z pkt 41 zaskarżonego wyroku, ponieważ zgodnie z nim należy wykazać jedynie stopień („level”, „niveau”) charakteru odróżniającego, podczas gdy Sąd przyznaje mu minimum charakteru odróżniającego („a certain degree”, „un certain degré”), co zostaje jeszcze raz potwierdzone w pkt 47 tego wyroku. Powyższe znajduje poparcie w – także zakwestionowanym przez Fundację – pkt 71 zaskarżonego wyroku, w którym Sąd stwierdza co prawda, że znak wspólny HALLOUMI ma jedynie słabo odróżniający charakter, przyznając jednocześnie w ten sposób, że minimum charakteru odróżniającego istnieje.

51. A zatem w zakresie, w jakim Fundacja twierdzi, że Sąd zażądał wykazania, iż zarejestrowanemu znakowi wspólnemu należy przypisać w ogóle jakikolwiek charakter odróżniający, opiera się ona na nieprawidłowym zrozumieniu zaskarżonego wyroku. Zarzut ten należy więc oddalić.

20 Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 50, 57).

21 Wyrok Sądu z dnia 6 grudnia 2017 r., Tulliallan Burlington/EUIPO – Burlington Fashion (BURLINGTON) (T-123/16, niepublikowany, EU:T:2017:870, pkt 60).

22 Wyrok z dnia 29 marca 2011 r. (C-96/09 P, EU:C:2011:189, pkt 189).

23 Punkt 29 skargi w sprawie T-328/17.

24 Wyrok z dnia 24 maja 2012 r., Formula One Licensing/OHIM (C-196/11 P, EU:C:2012:314, pkt 40–47).

25 Moja opinia w sprawie Pandalis/EUIPO (C-194/17 P, EU:C:2018:725, pkt 51). Zobacz także wyrok z dnia 8 listopada 2016 r., BSH/EUIPO (C-43/15 P, EU:C:2016:837, pkt 67).

3. W przedmiocie charakteru odróżniającego zarejestrowanego znaku wspólnego

52. W rzeczywistości Fundacji nie chodzi jednak o to, czy uznaje się minimum charakteru odróżniającego jej znaku wspólnego, lecz domaga się ona co do zasady uznania wzmocnionego charakteru odróżniającego znaków wspólnych. W ten sposób nie byłoby już konieczności przedstawienia na tę okoliczność szczególnego dowodu.

53. Żądanie to należy jednak oddalić.

54. Jako że zgodnie z art. 66 ust. 1 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych znak wspólny ma zagwarantować wspólne pochodzenie handlowe, to w myśl art. 4, mającego zastosowanie do znaków wspólnych na mocy art. 66 ust. 3 tego rozporządzenia, unijne znaki towarowe mogą składać się jedynie z oznaczeń umożliwiających odróżnienie tego pochodzenia oznaczonych nimi towarów lub usług²⁶. Rejestracja znaku wspólnego zakłada w konsekwencji jego charakter odróżniający, dokładnie tak samo, jak ma to miejsce w przypadku rejestracji innych znaków towarowych.

55. Nic nie wskazuje natomiast na to, że znakowi wspólnemu koniecznie należy przypisać – chociażby ze względu na samą rejestrację – szczególny charakter odróżniający²⁷. Przeciwnie, znaki wspólne tak samo jak wszystkie pozostałe znaki towarowe mogą mieć charakter bardziej lub mniej odróżniający. Jak EUIPO jasno pokazuje na przykładach, stopień charakteru odróżniającego zależy przy tym z jednej strony od wybranego w danym przypadku oznaczenia, a z drugiej strony od uzyskania dodatkowego charakteru odróżniającego wskutek używania tego oznaczenia. W związku z tym charakter odróżniający znaków wspólnych należy co do zasady oceniać w świetle kryteriów ogólnych.

56. W konsekwencji pierwsze dwa zarzuty odwołania są bezzasadne również w zakresie, w jakim Fundacja domaga się, aby koniecznie przypisywać zarejestrowanemu znakowi wspólnemu wzmocniony charakter odróżniający.

4. W przedmiocie charakteru odróżniającego geograficznego znaku wspólnego

57. Trudniej jest odpowiedzieć na pytanie, czy charakter odróżniający geograficznych znaków wspólnych w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych można oceniać w świetle kryteriów ogólnych.

58. Artykuł 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych dopuszcza w drodze odstępstwa od art. 7 ust. 1 lit. c) tego rozporządzenia, by znaki lub oznaczenia, które służą w obrocie dla oznaczenia geograficznego pochodzenia towarów lub usług, mogły być znakami wspólnymi. W myśl art. 7 ust. 1 lit. c) nie są rejestrowane w szczególności znaki towarowe, które składają się wyłącznie z oznaczeń lub wskazówek mogących służyć w obrocie do oznaczania pochodzenia geograficznego towaru lub usługi.

59. Znak wspólny DARJEELING²⁸, który był przedmiotem dotychczas najważniejszego wyroku w sprawie znaków wspólnych, jest doskonałym przykładem zastosowania art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, ponieważ jest to nazwa miasta i dystryktu w Indiach. Jednocześnie oznacza ona szczególnie znaną czarną herbatę, która jest tam uprawiana.

²⁶ Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 50, 51).

²⁷ Podobnie również wyrok Sądu z dnia 5 grudnia 2012 r., Consorzio vino Chianti Classico/OHIM – FFR (F.F.R.) (T-143/11, niepublikowany, EU:T:2012:645, pkt 61).

²⁸ Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 18). Zobacz także postanowienie Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości, Niemcy) z dnia 30 listopada 1995 r., MADEIRA (I ZB 32/93, Gewerblicher Rechtsschutz und Urheberrecht 1996, s. 270).

60. Zarzut Fundacji można rozumieć w ten sposób, że przynajmniej charakter odróżniający *geograficznych* znaków wspólnych nie może być oceniany w świetle kryteriów ogólnych, a znakom tym automatycznie należy przypisać wzmocniony charakter odróżniający.

a) W przedmiocie dopuszczalności zarzutu Fundacji

61. Wątpliwość budzi już sama dopuszczalność tego żądania Fundacji.

62. Argumenty Fundacji dotyczące art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych wskazują bowiem co najwyżej pośrednio na ewentualne naruszenia prawa w zaskarżonym wyroku, jednak nie określają precyzyjnie, zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem, jakie stwierdzenia Sądu mogłyby stanowić naruszenia prawa.

63. W szczególności Fundacja nie wprowadza jasno w swojej argumentacji rozróżnienia pomiędzy znakiem wspólnym ogólnie a geograficznym znakiem wspólnym.

64. Sprzeczna wewnątrz jest też argumentacja Fundacji dotycząca ewentualnego naruszenia art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych. Z jednej strony podnosi ona, że przepis ten nie jest powodem, dla którego należy uznać sprzeciw²⁹, z drugiej zaś, że przepis ten ma mimo to znaczenie³⁰. Tego rodzaju brak spójności jest niezgodny z wymogami ustanowionymi dla odwołania w art. 168 § 1 lit. d) regulaminu postępowania przed Trybunałem i prowadzi jednocześnie do niedopuszczalności żądania³¹.

65. W konsekwencji zarzut Fundacji dotyczący charakteru odróżniającego geograficznych znaków wspólnych jest niedopuszczalny.

66. Nawet jeśli zarzut Fundacji dotyczący skutków prawnych związanych z geograficznym znakiem wspólnym byłby dopuszczalny, nie byłby on jednak też skuteczny.

67. EUIPO słusznie podnosi bowiem, że wątpliwe jest to, czy znak towarowy HALLOUMI jest w ogóle znakiem towarowym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, a Sąd nie poczynił w tym zakresie żadnych ustaleń.

68. Fundacja nie kwestionuje braku takich ustaleń.

69. Ponadto w przeciwieństwie do DARJEELING HALLOUMI nie określa żadnej konkretnej miejscowości, lecz jest tylko kojarzony z jednym miejscem, a mianowicie z Cyprem – przynajmniej w dotychczasowym orzecznictwie Sądu³². Nawet to mogłoby budzić wątpliwości, ponieważ sery tego rodzaju najwyraźniej, często pod taką samą lub podobną nazwą, są rozpowszechnione także w innych krajach regionu.

70. Dlatego nie można zakładać, że HALLOUMI jest znakiem towarowym w rozumieniu art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, a ewentualne ustalenia w zakresie skutków prawnych tego przepisu nie mogłyby już mieć wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

29 Punkt 51 odwołania.

30 Punkt 63 odwołania.

31 Zobacz podobnie wyrok z dnia 28 czerwca 2007 r., Komisja/Hiszpania (C-235/04, EU:C:2007:386, pkt 47).

32 Punkty 50, 66 zaskarżonego wyroku. Zobacz także wyroki Sądu: z dnia 13 czerwca 2012 r., Organismos Kypriakis Galaktokomikis Viomichanias/OHIM – Garmo (HELLIM) (T-534/10, EU:T:2012:292, pkt 41); z dnia 7 października 2015 r., Cypr/OHIM (XAAALOYMI i HALLOUMI) (T-292/14 i T-293/14, EU:T:2015:752, pkt 20, 21); z dnia 13 lipca 2018 r., Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Pallas Halloumi) (T-825/16, EU:T:2018:482, pkt 41, 42); a także Cypr/EUIPO – POA (COWBOYS HALLOUMI) (T-847/16, niepublikowany, EU:T:2018:481, pkt 39, 40); z dnia 23 listopada 2018 r., Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Papouis Halloumi) (T-703/17, niepublikowany, EU:T:2018:835, pkt 61).

b) Tytułem ewentualnym: w przedmiocie zasadności

71. Na wypadek gdyby Trybunał chciał jednak odnieść się merytorycznie do art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, należy najpierw zauważyć, że przepis ten stanowi ciało obce w prawie znaków towarowych. Przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. c) i d) tego rozporządzenia zakaz dotyczący znaków opisowych uzasadniony jest oczywiście wymogiem pozostawienia tych oznaczeń do swobodnego korzystania przez wszystkich³³. Inni uczestnicy rynku muszą mieć prawo do używania tych opisów również w odniesieniu do swoich towarów lub usług. Jednocześnie odbiorcy rozumieją jednak opisowe znaki towarowe niekoniecznie jako wskazanie pochodzenia handlowego, lecz jako opis produktu³⁴.

72. Dotyczy to również wskazówek geograficznych w rozumieniu art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia w sprawie znaków towarowych. Odbiorcy mogą mianowicie odbierać je jako wskazanie geograficznego pochodzenia lub nawet jako opis produktu, który kojarzy się z określonym miejscem, a nie jako wskazanie (wspólnego) pochodzenia handlowego.

73. Podczas rozprawy EUIPO trafnie podniósł więc, że uprzywilejowanie przewidziane w art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego wywołuje podobny skutek, co rejestracja opisowego znaku towarowego w świetle wspomnianego już wyżej wyroku *Formula One Licensing/OHIM*³⁵. Takiemu znakowi towarowemu przyznaje się niezbędne minimum charakteru odróżniającego, aby uzasadnić jego rejestrację, ale niekoniecznie wzmocniony charakter odróżniający.

74. To samo stwierdza Sąd, przypisując znakowi towarowemu HALLOUMI w pkt 71 zaskarżonego wyroku jedynie minimum charakteru odróżniającego i odrzucając w związku z tym prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

75. W pkt 50–53 i 70 zaskarżonego wyroku Sąd wyraźnie stwierdził bowiem, że znak towarowy HALLOUMI nie jest postrzegany jako oznaczenie (indywidualnego lub wspólnego) pochodzenia handlowego, lecz jako oznaczenie szczególnego rodzaju sera³⁶. Artykuł 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaku towarowego nie przewiduje jednak uprzywilejowania opisu konkretnego towaru, nawet jeżeli odbiorcy mogą go kojarzyć z określonym pochodzeniem geograficznym. Ocena postrzegania danego znaku towarowego stanowi ponadto ocenę o charakterze faktycznym, a tym samym nie podlega kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym³⁷.

76. Wniosek ten wyjaśnia stanowisko Fundacji, zgodnie z którym wyraźne dopuszczenie geograficznych znaków wspólnych zostałyby pozbawione praktycznej skuteczności, gdyby takim znakom wspólnym przyznawano na potrzeby oceny prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd jedynie słabo odróżniający charakter.

33 Wyroki: z dnia 4 maja 1999 r., *Windsurfing Chiemsee* (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 25, 26); z dnia 10 lipca 2014 r., *BSH/OHIM* (C-126/13 P, niepublikowany, EU:C:2014:2065, pkt 19); z dnia 20 września 2017 r., *The Tea Board/EUIPO* (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 59).

34 Ilustruje to wyrok z dnia 31 stycznia 2019 r., *Pandalis/EUIPO* (C-194/17 P, EU:C:2019:80, pkt 87–93, a także 103–105).

35 Wyrok z dnia 24 maja 2012 r. (C-196/11 P, EU:C:2012:314, pkt 40–47).

36 Zobacz także wyroki Sądu: z dnia 13 czerwca 2012 r., *Organismos Kyriakis Galaktokomikis Viomichanias/OHIM – Garmo (HELLIM)* (T-534/10, EU:T:2012:292, pkt 41); z dnia 7 października 2015 r., *Cypr/OHIM (XΑΛΛΟΥΜΙ i HALLOUMI)* (T-292/14 i T-293/14, EU:T:2015:752, pkt 28); z dnia 13 lipca 2018 r., *Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Pallas Halloumi)* (T-825/16, EU:T:2018:482, pkt 42, 43); a także *Cypr/EUIPO – POA (COWBOYS HALLOUMI)* (T-847/16, niepublikowany, EU:T:2018:481, pkt 40, 41); z dnia 23 listopada 2018 r., *Cypr/EUIPO – Papouis Dairies (Papouis Halloumi)* (T-703/17, niepublikowany, EU:T:2018:835, pkt 49).

37 Wyrok z dnia 31 stycznia 2019 r., *Pandalis/EUIPO* (C-194/17 P, EU:C:2019:80, pkt 93).

77. Zamierzony przez Fundację cel wzmocnienia jej znaku towarowego HALLOUMI nie może jednak zostać osiągnięty w ten sposób, że geograficznym znakiem wspólnym będzie się automatycznie przyznawać wzmocniony charakter odróżniający. Ten charakter odróżniający pozostawałby bowiem fikcyjny – odbiorcy nadal nie postrzegaliby w związku z tym wskazówki geograficznej jako wskazania wspólnego pochodzenia handlowego towaru.

78. Geograficznemu znakowi wspólnemu należałoby raczej przypisać zupełnie inną funkcję, na przykład rozumianą w ten sposób, że takie znaki towarowe gwarantują wyłącznie określone pochodzenie geograficzne danych towarów lub usług.

79. Wymagałoby to jednak wyraźnego uregulowania, ponieważ zgodnie z art. 66 ust. 3 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych należy stosować (ogólne) przepisy rozporządzenia, jeżeli art. 67–74 nie stanowią inaczej.

80. Z tego też względu w wyroku w sprawie DARJEELING Trybunał potwierdził, że do geograficznych znaków wspólnych mają zastosowanie zasady ogólne. Podkreślił, że znaki wspólne tworzone przez oznaczenia lub wskazówki mogące służyć w obrocie do wskazania pochodzenia geograficznego towarów lub usług są, jak wynika z samego brzmienia art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, znakami wspólnymi w rozumieniu ust. 1 tego przepisu. Zgodnie zaś ze wspomnianym art. 66 ust. 1 tego rozporządzenia unijnymi znakami wspólnymi mogą być wyłącznie oznaczenia pozwalające odróżnić towary lub usługi członków organizacji, która jest właścicielem znaku, od towarów lub usług innych przedsiębiorstw³⁸.

81. Podstawową funkcją znaku towarowego jest zagwarantowanie konsumentom pochodzenia towaru poprzez umożliwienie im zidentyfikowania towaru lub usługi oznaczonych znakiem towarowym jako pochodzących z określonego przedsiębiorstwa, a tym samym pozwolenie im na odróżnienie tego towaru lub tej usługi od towarów lub usług pochodzących z innych przedsiębiorstw³⁹.

82. Twierdzenie, zgodnie z którym zasadnicza funkcja geograficznego znaku wspólnego wymienionego w art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wspólnotowego znaku towarowego polega na wskazywaniu pochodzenia geograficznego towarów lub usług oferowanych pod tym znakiem, a nie na wskazywaniu ich pochodzenia handlowego, nie uwzględniałoby tej podstawowej funkcji⁴⁰.

83. W związku z tym charakter odróżniający geograficznego znaku wspólnego również należy oceniać według stopnia, w jakim określa on wspólne pochodzenie handlowe danego towaru lub danej usługi.

84. Jak już wyjaśniono, w świetle ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd znak towarowy HALLOUMI stanowi jednak takie określenie co najwyżej w niewielkim stopniu. W konsekwencji wywody Sądu dotyczące charakteru odróżniającego znaku towarowego HALLOUMI i prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd oraz w szczególności pkt 41 i 71 zaskarżonego wyroku, w których Sąd przypisuje znakowi towarowemu HALLOUMI jedynie minimum charakteru odróżniającego, które nie jest wystarczające, aby uzasadnić prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd w przypadku spornego znaku towarowego, nie stanowią naruszenia prawa.

38 Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 50).

39 Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 52).

40 Wyrok z dnia 20 września 2017 r., The Tea Board/EUIPO (od C-673/15 P do C-676/15 P, EU:C:2017:702, pkt 54).

85. Przeciwno temu wnioskowi nie przemawia również to, że ogranicza on istotnie praktyczną skuteczność art. 66 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych oraz ochronę geograficznych znaków wspólnych. Właściciele geograficznego znaku wspólnego zachowują bowiem minimum ochrony pozwalające zapobiec rejestracji identycznych znaków towarowych dla takich samych produktów. Jednocześnie mogą wpływać na postrzeganie znaku towarowego, jeżeli używają go w taki sposób, że nabiera on charakteru odróżniającego⁴¹.

86. Wreszcie nie ma też potrzeby szerszej ochrony, ponieważ system chronionych nazw pochodzenia i chronionych oznaczeń geograficznych może dawać wystarczającą ochronę niezależną od znaków towarowych⁴². System ten ma w porównaniu z geograficznym znakiem wspólnym tę dodatkową zaletę, że chronione nazwy pochodzenia oraz chronione oznaczenia geograficzne w myśl art. 12 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1151/2012 mogą być wykorzystywane przez dowolny podmiot wprowadzający na rynek produkt zgodny z odpowiednią specyfikacją. Członkostwo w organizacji, które przewiduje art. 67 ust. 2 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych, nie jest w tym celu konieczne. Ponadto EUIPO słusznie podkreśla, że byłoby to wewnętrznie sprzeczne, gdyby stowarzyszenia producentów na podstawie prawa znaków towarowych mogły nabywać równoważną lub nawet większą ochronę oznaczeń geograficznych w porównaniu z systemem chronionych nazw pochodzenia.

87. Pierwsze dwa zarzuty odwołania należy zatem oddalić w całości.

C. W przedmiocie nieprzekazania sprawy Izbie Odwoławczej

88. W ramach czwartego zarzutu odwołania Fundacja poddaje krytyce fakt, że Sąd zastąpił Izbę Odwoławczą, zamiast przekazać jej ponownie sprawę.

89. W pkt 63 i 64 zaskarżonego wyroku Sąd podważa dokonane przez Izbę Odwoławczą ustalenie, że oba oznaczenia różnią się od siebie fonetycznie. Ponadto w pkt 64–68 zaskarżonego wyroku Sąd zaprzecza stwierdzeniu Izby Odwoławczej, zgodnie z którym oznaczenia różnią się konceptualnie. Jego zdaniem występuje nieznaczące podobieństwo fonetyczne i koncepcyjne.

90. Następnie w pkt 71 zaskarżonego wyroku Sąd dokonuje w świetle tych ustaleń własnej oceny całościowej prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd i dochodzi do wniosku, że prawdopodobieństwo to nie zachodzi.

91. Istotą czwartego zarzutu odwołania jest twierdzenie, że przynajmniej ta całościowa ocena jest zastrzeżona dla Izby Odwoławczej.

92. Stanowisko to jest jednak nietrafne, ponieważ zgodnie z art. 65 ust. 3 rozporządzenia w sprawie znaków towarowych właściwość Sądu nie ogranicza się do stwierdzenia nieważności decyzji Izby Odwoławczej, lecz obejmuje również jej zmianę.

93. Przyznana Sądowi kompetencja o charakterze reformatoryjnym nie skutkuje co prawda przyznaniem mu uprawnienia do zastąpienia własną oceną oceny dokonanej przez izbę odwoławczą, a tym bardziej do dokonania oceny, w przedmiocie której taka izba odwoławcza nie przedstawiła jeszcze swojego stanowiska. Wykonanie kompetencji o charakterze reformatoryjnym obejmuje jednak sytuacje, w których Sąd, po przeprowadzeniu kontroli oceny dokonanej przez izbę odwoławczą, na podstawie ustalonych elementów stanu faktycznego i prawnego jest w stanie określić, jaką decyzję powinna była wydać izba odwoławcza⁴³.

41 Wyrok z dnia 4 maja 1999 r., Windsurfing Chiemsee (C-108/97 i C-109/97, EU:C:1999:230, pkt 47).

42 Tytuł II rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1151/2012 z dnia 21 listopada 2012 r. w sprawie systemów jakości produktów rolnych i środków spożywczych (Dz.U. 2012, L 343, s. 1).

43 Wyrok z dnia 5 lipca 2011 r., Edwin/OHIM (C-263/09 P, EU:C:2011:452, pkt 72).

94. To właśnie Sąd zrobił w zaskarżonym wyroku, kiedy skorygował dokonaną przez Izbę Odwoławczą ocenę fonetycznego i koncepcyjnego podobieństwa, a następnie przy uwzględnieniu tych zmienionych ocen dokonał nowej oceny całościowej, która doprowadziła do takiego samego wniosku, co ocena Izby Odwoławczej.

95. Czwarty zarzut odwołania należy zatem oddalić.

V. W przedmiocie kosztów

96. Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania Trybunał rozstrzyga o kosztach, jeżeli odwołanie jest zasadne, i wydaje on orzeczenie kończące postępowanie w sprawie. Zgodnie z art. 138 § 1, który w myśl art. 184 § 1 stosuje się do postępowania odwoławczego, kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.

97. Ponieważ Fundacja przegrywa sprawę, co do zasady należy obciążyć ją kosztami.

98. Obciążenie Fundacji kosztami związanymi z trzecim zarzutem odwołania byłoby jednak niewłaściwe, ponieważ zarzut ten wynika z błędu w tłumaczeniu popełnionego przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej. W tym zakresie wszystkie strony powinny najpierw ponieść własne koszty. Następnie mogą zastanowić się, czy i w jakim zakresie będą domagać się odszkodowania od Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

VI. Wnioski

99. Proponuję zatem, aby Trybunał orzekł, co następuje:

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Foundation for the Protection of the Traditional Cheese of Cyprus named Halloumi zostaje obciążona kosztami postępowania, z wyjątkiem kosztów związanych z trzecim zarzutem odwołania. W odniesieniu do tego zarzutu wszystkie strony ponoszą własne koszty.